

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 301/2010-66

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. novembra 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti A. P., nar. ..., t. č. Ústav na výkon väzby, zastúpeného advokátom Mgr. Š. S., N., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s požiadavkou na urýchlené rozhodovanie o väzbe a jej ďalšom trvaní postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 39/2010 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tpo 12/2010, za účasti Okresného súdu Nitra a Krajského súdu v Nitre, takto

r o z h o d o l :

1. Základné práva A. P. podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s nedodržaním požiadavky na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe

a jej ďalšom trvaní postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 39/2010 porušené boli.

2. Okresný súd Nitra je p o v i n n ý uhradiť A. P. trovy konania v sume 254,88 € (slovom dvestopäťdesiatštyri eur a osemdesiatosem centov) na účet jeho právneho zástupcu advokáta Mgr. Š. S., N., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júna 2010 faxom doručená sťažnosť A. P., nar. ..., t. č. Ústav na výkon väzby (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Š. S., N., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 39/2010 a jeho uznesením z 31. marca 2010 a porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tpo 12/2010 a jeho uznesením z 29. apríla 2010.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre zločin hrubého nátlaku formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 190 ods. 1 Trestného zákona. Uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Tp 77/2009 zo 17. apríla 2009 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Väzba začala plynúť od 14. apríla 2009. Uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Tp 52/2010 z 19. apríla 2010 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Tpo 13/2010 z 29. apríla 2010 bola predĺžená lehota trvania sťažovateľovej väzby.

Dňa 12. februára 2010 sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú doplnil podaním z 31. marca 2010 o žiadosť o nahradenie väzby písomným sľubom, resp. dohľadom probačného a mediačného úradníka (ďalej aj „žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu“). Žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu adresoval Okresnej prokuratúre Nitra (ďalej len „okresná prokuratúra“). Následne bola žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu predložená Krajskej prokuratúre v Nitre (ďalej len „krajská prokuratúra“) 1. marca 2010. Krajská prokuratúra žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby nevyhovela a odstúpila ju na rozhodnutie okresnému súdu.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Tp 39/2010 z 31. marca 2010 bola žiadosť sťažovateľa zamietnutá. Týmto uznesením okresný súd zároveň neprijal písomný sľub sťažovateľa a tiež rozhodol o tom, že sťažovateľova väzba sa nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti označenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť. Uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Tpo 12/2010 z 29. apríla 2010 bola sťažnosť sťažovateľa zamietnutá.

V časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 39/2010 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tpo 12/2010 v súvislosti s nerešpektovaním požiadavky na urýchlené rozhodovanie o väzbe a jej ďalšom trvaní, sťažovateľ tvrdí, že pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu došlo k zásahu do jeho práva na rozhodnutie o zákonnosti väzby urýchlene, resp. bez zbytočných prieťahov.

Podľa názoru sťažovateľa celková doba konania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 12. februára 2010 až po doručenie uznesenia krajského súdu sp. zn. 7 Tpo 12/2010 z 29. apríla 2010 (sťažovateľovi bolo doručené 11. mája 2010, pozn.) trvala 89 dní, čo nezodpovedá povinnosti súdov konajúcich v jeho veci konať pri rozhodovaní o väzobných veciach urýchlene. Navyše sťažovateľ tvrdí, že tým, že mu právoplatné rozhodnutie krajského súdu bolo doručené až po 89 dňoch od podania žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, mu bolo neoprávnene bránené požiadať opätovne o prepustenie z väzby

na slobodu, pričom z toho istého dôvodu nebolo možné ani kontrolovať zákonnosť väzby v mesačnej periodicite.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva a slobody sťažovateľa A. P., najmä čl. 17 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 17 ods. 5, čl. 48 ods. 1, čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a čl. 5 ods. 3, čl. 5 ods. 4 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli postupom a rozhodnutím Okresného súdu v Nitre sp. zn. 4 Tp/39/2010 zo dňa 31. 3. 2010 a postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Tpo/12/2010-20 zo dňa 29. 4. 2010 porušené.

2. Podľa § 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z. z. sa ruší právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Nitre pod sp. zn. 7 Tpo/12/2010-20 zo dňa 29. 4. 2010. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu v Nitre, aby A. P., nar. ... prepustil neodkladne z väzby na slobodu.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi ako primerané finančné zadosťučinenie za porušenie jeho práv peňažnú sumu vo výške 2.000,- €, ktorú mu je povinný zaplatiť Okresný súd v Nitre a peňažnú sumu 3.000,- €, ktorú mu je povinný zaplatiť Krajský súd v Nitre, to všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu, podľa § 56 ods. 4, ods. 5 zákona o Ústavnom súde.

4. Okresný súd v Nitre a Krajský súd v Nitre sú povinní nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 301/2010-35 z 31. augusta 2010 ju v časti, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s požiadavkou na urýchlené rozhodovanie o väzbe a jej ďalšom trvaní postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 39/2010 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tpo 12/2010, prijal na ďalšie konanie a vo zvyšnej časti ju odmietol.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, ako aj predsedníčku krajského súdu, aby sa

vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu a predsedníčku krajského súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadrili k sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľa a predseda okresného súdu, ako aj predsedníčka krajského súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľa, predsedu okresného súdu a predsedníčky krajského súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti sp. zn. Spr. 1039/2010 z 27. septembra 2010 uviedol presnú analýzu chronológie úkonov vykonaných sudkyňou pre prípravné konanie v súvislosti s prerokúvaním žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, pričom na jej základe formuloval záver, že okresný súd konal vo veci *„urýchlene, bez zbytočných prietahov“*.

Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti sp. zn. Spr. 1194/2010 z 5. októbra 2010 uviedla, že sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 4 Tp 39/2010 z 31. marca 2010 bola krajskému súdu doručená 21. apríla 2010. Termín neverejného zasadnutia bol určený na 29. apríl 2010 a písomne vyhotovené rozhodnutie krajského súdu bolo expedované súdu prvého stupňa 5. mája 2010. Na tomto základe predsedníčka krajského súdu vyslovila záver, podľa ktorého *„V uvedenom konaní nemožno vidieť žiadny prietah v konaní, a to aj s prihliadnutím na to, že konajúci senát v priebehu času od nápadu veci do expedovania rozhodnutia plnil iné zákonné povinnosti.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 prvej vety ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Článok 5 ods. 4 dohovoru sa vzťahuje na všetky prípady pozbavenia slobody vymenované v čl. 5 ods. 1 dohovoru, teda aj na súdnu kontrolu zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru. Osoba nachádzajúca sa vo väzbe musí mať možnosť predložiť argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe (rozhodnutie Komisie z 13. decembra 1987 č. 8098/77). Podstatnou požiadavkou čl. 5 ods. 4 dohovoru je aj to, aby súd rozhodol „urýchlene“ (speedily). Prieskumné súdne konanie musí byť vedené v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a zároveň aj v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, to znamená s ochranou jedinca proti svojvôli, osobitne aj s ohľadom na čas, ktorý uplynie do vyhlásenia rozhodnutia (rozsudok vo veci Koendjbiharie v. Holandsko, 25. október 1990, § 27). Lehota začína podaním návrhu alebo žiadosti a končí

vydaním konečného rozhodnutia súdu, prípadne doručením tohto rozhodnutia, ak sa rozhodlo v neprítomnosti obvineného (Koendjbiarie c. Holandsko z 25. októbra 1990, § 28). Neexistuje nijaká pevne ustanovená lehota, v ktorej by súd musel rozhodnúť. Či sa rozhodlo urýchlene, posudzuje sa podľa všetkých okolností prípadu (Sanchez-Reisse c. Švajčiarsko z 21. októbra 1986, § 55). Spravidla však lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru (Bezicheri c. Taliansko z 25. októbra 1989, I. ÚS 14/07).

Aj čl. 17 ústavy zahŕňa okrem iného právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne a urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná. Právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru je teda chránené aj čl. 17 ústavy (m. m. III. ÚS 7/00).

Ústavný súd v prípadoch, v ktorých sa zaoberal požiadavkou neodkladnosti a urýchlenia rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby, reflektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) formuloval právny názor, podľa ktorého aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenia posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (napr. III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V ďalších svojich rozhodnutiach týkajúcich sa požiadavky urýchleného rozhodovania o väzbe a jej ďalšom trvaní ústavný súd uvedený právny názor precizoval, keď uviedol, že požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (m. m. III. ÚS 126/05, IV. ÚS 181/07).

Vychádzajúc z uvedenej judikatúry ústavný súd posudzoval, či vo veci sťažovateľa okresný súd a krajský súd v rámci svojho postupu rešpektovali požiadavku neodkladnosti a urýchlenia rozhodovania o väzbe, resp. jej ďalšom trvaní.

1. Postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 39/2010

Z tvrdení účastníkov konania a zo spisovej dokumentácie ústavný súd zistil, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 12. februára 2010 bola doručená okresnej prokuratúre 17. februára 2010 a následne bola okresnému súdu predložená krajskou prokuratúrou 10. marca 2010. Z uvedeného dôvodu ústavný súd skúmal postup okresného súdu len od tohto dňa, pričom vzal do úvahy, že sťažovateľ za porušovateľa svojich ústavou garantovaných práv v sťažnosti označil len okresný súd a krajský súd, a nie aj okresnú prokuratúru, resp. krajskú prokuratúru. Za daných okolností totiž nemožno obdobie, keď bola žiadosť sťažovateľa v dispozícii orgánov prokuratúry, pripísať na ťarchu okresného súdu.

Okresný súd po doručení spisu nariadil 17. marca 2010 termín výsluchu sťažovateľa na 31. marec 2010, pričom v ten istý deň aj rozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu uznesením sp. zn. 4 Tp 39/2010 z 31. marca 2010 tak, že ju zamietol. Týmto uznesením okresný súd zároveň neprijal písomný sľub sťažovateľa a tiež rozhodol o tom, že sťažovateľova väzba sa nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka. Okresný súd písomne vyhotovil svoje uznesenie 8. apríla 2010. Sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 4 Tp 39/2009 z 31. marca 2010 bola okresnému súdu doručená 9. apríla 2010, ktorý spis na účely rozhodnutia o sťažnosti predložil krajskému súdu 20. apríla 2010.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd predmetný spis súvisiaci s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu bol v dispozícii okresného súdu od 10. marca 2010 do 20. apríla 2010, t. j. takmer šesť týždňov.

Ústavný súd vychádzajúc zo svojich zistení konštatoval, že obdobie, v rámci ktorého okresný súd vykonával procesné úkony súvisiace s prípravou rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, samotným rozhodovaním, vyhotovovaním rozhodnutia a predkladaním spisu krajskému súdu (potom, ako sťažovateľ podal proti prvostupňovému rozhodnutiu sťažnosť, pozn.), prekračuje rámec vyplývajúcich požiadaviek

na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe z judikatúry ústavného súdu a ESĽP, a teda nezodpovedá ani požiadavkám ústavnej ochrany základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohoto nálezu.

2. K postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tpo 12/2010

Zo spisovej dokumentácie vyplýva, že krajský súd predmetný spis prevzal 21. apríla 2010 a o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 4 Tp 39/2010 z 31. marca 2010 rozhodol na neverejnom zasadnutí uznesením sp. zn. 7 Tpo 12/2010 z 29. apríla 2010, ktorým sťažnosť zamietol. Po písomnom vyhotovení označeného uznesenia krajský súd expedoval spis okresnému súdu 5. mája 2010.

Z uvedeného vyplýva, že rozhodovanie krajského súdu vo veci sťažovateľa vrátane expedovania spisu trvalo 14 dní, čo podľa názoru ústavného súdu zodpovedá požiadavkám na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe a jej ďalšom trvaní, a preto v časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich ústavou garantovaných práv postupom krajského súdu sťažnosti, nevyhovelo (bod 3 výroku tohto nálezu).

Nad rámec uvedených záverov ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že po doručení spisu z krajského súdu okresný súd pokynom zo 6. mája 2010 poveril kanceláriu na doručenie uznesenia krajského súdu stranám konania. Zásielka bola expedovaná 7. mája 2010 a sťažovateľovi bolo uznesenie krajského súdu doručené 11. mája 2010. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd vykonal úkony potrebné na doručenie rozhodnutia krajského súdu v priebehu dvoch dní, t. j. v tomto štádiu konania už konal prednostne a urýchlene.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo za porušenie jeho ústavou garantovaných práv postupom okresného súdu priznané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €, pričom poukazoval okrem iného na skutočnosť, že porušenie jeho práv „*bolo osobitne svojvoľné a hrubé*“, pričom porušenie „*práva na osobnú slobodu možno kvalifikovať ako jedno z najzávažnejších porušení Dohovoru...*“.

Z čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavný súd môže ale nemusí finančné zadosťučinenie priznať. Pri rozhodovaní o tom, či finančné zadosťučinenie prizná, ústavný súd zohľadňuje všetky okolnosti prípadu, osobitne intenzitu (závažnosť) porušenia ústavou garantovaných práv (porovnaj II. ÚS 161/09, II. ÚS 413/09) a v tejto súvislosti zvažuje, či je potrebné sťažovateľovi poskytnúť vyšší stupeň ochrany, nielen vysloviť porušenie jeho ústavou garantovaných práv (m. m. IV. ÚS 210/04).

Zohľadňujúc predovšetkým charakter a intenzitu porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 39/2010, ako aj skutočnosť, že časť jeho námietok proti postupu o rozhodovaní okresného súdu v predmetnej veci odmietol už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa vyslovenie porušenia ním označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru, ako aj priznanie úhrady trov konania. Z uvedeného dôvodu ústavný súd žiadosti sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevyhovel (bod 3 výroku tohto nálezu).

Sťažovateľ v petite tiež žiadal, aby ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 7 Tpo 12/2010 z 29. apríla 2010 a prepustil ho neodkladne z väzby na slobodu. Ústavný súd tomuto návrhu sťažovateľa nevyhovel s poukazom na to, že tento jeho návrh súvisel predovšetkým s jeho ďalšími výhradami proti postupu a rozhodovaniu okresného súdu a krajského súdu v jeho veci (t. j. išlo o iné výhrady, ako o námietku porušenia požiadaviek na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe, pozn.), s ktorými sa ústavný súd nestotožnil už v štádiu predbežného prerokovania sťažnosti, a preto ich odmietol. Za daných okolností neprichádzalo do úvahy tomuto návrhu sťažovateľa vyhovieť.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom Mgr. Š. S., N. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní úhrady trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2009, ktorá bola 721,40 € keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2010. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti), v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky, a to za každý úkon po 120,23 €, t. j. spolu 240,46 €, čo spolu s režijným paušálom dvakrát po 7,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 254,88 €. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa [§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku (bod 2 výroku tohto nálezu)].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2010